Για τους χιτώνες τού Κυρίου (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Επίσκοπος Αχρίδος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Απριλίου, 2012

Μὲ ῥωτᾶς, σεβαστὴ ἀδελφή, γιά τοὺς τρεῖς χιτῶνες μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν ντυμένος καὶ σκεπασμένος ὁ Κύριος κατά τὸ διάστημα ἀρκετῶν ὡρῶν τή Μεγάλη Παρασκευή. Γιατὶ ὁ Πιλᾶτος τὸν ἔντυσε μὲ πορφυρὸ χρῶμα; Γιατὶ ὁ Ἡρώδης τὸν ἔντυσε μὲ λευκὸ χρῶμα; Καὶ γιατὶ οἱ ἐκτελεστὲς ἐπίσης λίγο πρὶν Τὸν θανατώσουν Τὸν ἔντυσαν πάλι μὲ τὸν δικό Του χιτῶνα;
Ὅλα ὅσα συνέβησαν κατά τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἔχουν μεγάλη σημασία, ὅλα ἀποκαλύπτουν κάποια ἀλήθεια καὶ χρησιμεύουν ὡς δίδαγμα στούς ἀνθρώπους. Κάποια ἀπὸ αὐτὰ τὰ διδάγματα εἶναι ἄμεσα καὶ ἐμφανῶς ἀντιληπτά, ἐνῶ κάποια ἄλλα εἶναι ἔμμεσα καὶ μὲ παραστάσεις πού χρήζουν ἑρμηνείας. Τὸ σκέπασμα τοῦ Χριστοῦ μὲ τρεῖς χιτῶνες ἀνήκει σ’ αὐτὴν τή δεύτερη κατηγορία διδαγμάτων.

Ὁ Πορφυρὸς χιτῶνας εἶναι ὁ χιτῶνας τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορα. Ὅταν ὁ Κύριος εἶπε στόν Πιλάτο ὅτι τὸ βασίλειό Του «οὐκ ἐστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωά. 18, 36) αὐτὸ φάνηκε στό ὑλιστικὸ πνεῦμα τοῦ Ῥωμαίου ἀξιωματούχου ὡς ἀνοησία καὶ ὡς ἐμπαιγμὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀξιοπρέπειας. Γι’ αὐτὸ οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου ἔντυσαν τὸν Χριστὸ μὲ πορφυρὸ χιτῶνα –δηλαδή μὲ τὸν πιὸ εὐτελῆ πού μποροῦσαν νά βροῦν– γιά νά τὸν χλευάσουν ἀποκαλώντας Τον βασιλιά. Ἀλλὰ καὶ μόνον αὐτὸς ὁ χιτῶνας αὐτοκρατορικοῦ χρώματος μαρτυρεῖ γιά τὸν Κύριο, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι πράγματι Βασιλιάς. Οἱ παλικαράδες τοῦ Πιλάτου, λοιπόν, κοροϊδεύοντας στήν πραγματικότητα ἀνακήρυξαν τὸν Κύριο σ’ αὐτό πού πράγματι ἦταν! Κανεὶς ἀπ’ ὅλους αὐτοὺς δέν μποροῦσε νά διανοηθεῖ ὅτι τὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ θὰ κυριαρχήσει πάνω στή Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία καὶ σὲ κάθε ἄλλη αὐτοκρατορία τοῦ κόσμου.

Ὁ βρώμικος βασιλιὰς Ἡρώδης, περίμενε πώς ὁ Χριστὸς θὰ κάνει κάποιο θαῦμα μπροστὰ του. Δέν ἐπιθυμοῦσε, βέβαια, κάποιο χρήσιμο καὶ φιλάνθρωπο θαῦμα, ἀλλὰ ἕνα βάρβαρο θαῦμα τὸ ὁποῖο θὰ χρησίμευε μόνο γιά τὴν ἱκανοποίηση τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐν τῷ μεταξύ, μπροστὰ του στεκόταν τὸ μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ κόσμου: ἄνθρωπος καθαρὸς καὶ ἀναμάρτητος. Ἡ ἀκριβὴς ἀντίθεση τοῦ βασιλιᾶ τῆς γενοκτονίας καὶ τοῦ δολοφόνου τοῦ Ἰωάννη τοῦ προδρόμου. Ἐγὼ κρατῶ ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἀκάθαρτος ἀπόγονος τοῦ Ἡσαῦ μποροῦσε νά πιστέψει σὲ ὅλα τὰ θαύματα τοῦ

κόσμου, ἀλλὰ μὲ τίποτα καί ποτέ στό θαῦμα τῆς ἀγνότητας καὶ τοῦ ἀναμάρτητου ἑνὸς ἀνθρώπου. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ μέγιστο καὶ σπάνιο θαῦμα στάθηκε μπροστὰ του.

Ἀλλὰ αὐτὸς βρώμικος στή ψυχὴ δέν μποροῦσε νά τὸ δεῖ. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς προσδοκίες του ὁ Ἡρώδης ἔντυσε μὲ λευκὸ χιτῶνα τὸν Χριστό. Τὸ λευκὸ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς καθαρότητας καὶ τῆς ἀθωότητας. Θὰ διάβασε, βέβαια, ὅτι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζονται μὲ λευκοὺς χιτῶνες. Κι ἔτσι λοιπόν, ὁ ἀκάθαρτος Ἡρώδης πού σκέφτηκε ὅτι ὁ Χριστὸς δεν εἶναι καθαρὸς ὅπως καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι, Τοῦ φόρεσε λευκὸ χιτῶνα, σύμβολο τῆς καθαρότητας καὶ τῆς ἀγνότητας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ στίς δύο περιπτώσεις ἀναγνώριση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Του, ἔστω κι ἂν αὐτὸ ἔγινε ἄθελά τους καὶ ἀσυνείδητα.

Τέλος, μόνο πρὶν τή σταύρωση ὁ Κύριος ντύθηκε μὲ τὸν δικὸ Του χιτῶνα. Ἦταν ὁ χιτῶνας πού τοῦ εἶχε ὑφάνει ἡ δικὴ Του Ἁγία Μητέρα, ἡ Θεοτόκος. Εἶναι ὁ ἴδιος χιτῶνας μὲ τὸν ὁποῖο περπάτησε στή γῆ καί πάνω στόν ὁποῖο οἱ στρατιῶτες στόν Γολγοθᾶ ῥίχνουν τὰ ζάρια. Ἀλλὰ δέν βλέπεις σ’ ὅλα αὐτὰ ἕνα μεγάλο δίδαγμα γιά μᾶς; Οἱ ἄνθρωποι συχνὰ ἀποφαίνονται γιά τὸ ἂν εἴμαστε καλοὶ ἢ κακοί. Ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόφασή τους μᾶς ἐκτιμοῦν, μᾶς θαυμάζουν ἢ μᾶς κατακρίνουν. Οἱ διάφορες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων δέν μοιάζουν γιά μᾶς μὲ χιτῶνες; τή μία μᾶς ντύνουν μὲ τὸν χιτῶνα τοῦ σοφοῦ, τὴν ἄλλη μὲ τὸν μαδνύα τοῦ τρελλοῦ. Τή μία μᾶς περιβάλλουν μὲ τὸν μανδύα τῆς ἀνδρείας, τὴν ἄλλη μᾶς σκεπάζουν μὲ τὰ κουρέλια τῆς ἀπαξίωσης. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ χιτῶνες γρήγορα βγαίνουν κι ἀλλάζουν, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀσταθεῖς καί συχνὰ ἐναλλασσόμενες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως, ἐν τέλει, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ φανεῖ μὲ τὸ δικὸ του χρῶμα, μὲ τὸν δικὸ του χιτῶνα.

(Πηγή: imaik.gr)